

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadú.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Alberola, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (*Fotògraf*) i Lola Carrasco (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (*Secretària de redacció*).

REDACCIÓ DE PALMA DE MALLORCA: Miquel Payeras.

CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRICUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Parat, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosa, V. Navarro, D. Ormí i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Franal, Associats. València. Tel. (96) 351 05 80. Barcelona, Tel. (93) 451 03 75. Mallorca, Tel. (971) 72 07 63.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jern Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

No és una broma

Dos fets recents ens obliguen de nou a parlar de les centrals nuclears que hi ha al nostre país. D'una banda, el simulacre d'accident organitzat per Protecció Civil a la comarca on hi ha la planta de Cofrents, a l'interior del País Valencià. De l'altra, un informe elaborat per tècnics francesos i alemanys en el qual es posa de manifest que les centrals Ascó I, Ascó II i Vandellòs II (a les comarques de l'Ebre), entre d'altres 165 de tot Europa, tenen defectes de construcció que les fan més susceptibles de sofrir fuites radioactives.

En tots dos casos, la reacció de les autoritats nuclears espanyoles (Consell de Seguretat Nuclear, Protecció Civil, governs civils afectats) ha estat la mateixa: "no hi ha cap perill, tot està sota control, aquí no passa res", vénen a dir. I pel que fa als freqüents interrogants que els plantegen els ciutadans o els periodistes, sempre trauen aquella sentència tranquil·litzadora: "La possibilitat d'un accident greu és gairebé inexistent. Aquí no passarà mai com a Txernòbil".

Una vegada més ens cal alçar la veu per contrarrestar l'arrogància i la frivolitat amb què es planteja aquesta negativa. No solament és fals que no hi haja cap perill –i un nou accident, dies enrere, en una planta de transformació nuclear siberiana, ens ho demostra amb tot el seu dramatisme– sinó que, sobretot, esparvera comprovar que, en els òrgans que teòricament han de garantir la nostra seguretat en el cas possible d'una catàstrofe, no hi ha el rigor i la professionalitat que caldria.

El simulacre de Cofrents de fa uns dies va confirmar aquesta tònica, com posem de manifest en el reportatge que publiquem aquesta setmana en les pàgines d'"Actualitat". Tot i ser, segons diuen els responsables de la seguretat nuclear, el més complet fet fins ara a l'estat espanyol, la valoració que en fem és de relatiu fracàs. Potser sí que van funcionar els serveis assistencials i es van complir els horaris previstos, però hi ha indicis clars que la po-

blació de la Vall de Cofrents no se'l va prendre gens seriosament. Si els habitants pròxims a la central nuclear, que són els que rebran primer en cas de catàstrofe, no reaccionen favorablement en les accions que es fan precisament per protegir-los, vol dir que alguna cosa no acaba de funcionar. L'instal·lació d'una central nuclear sempre s'ha venut des de l'administració com una panacea econòmica per als pobles pròxims. És comprensible que en comarques abocades al despoblament i l'emigració forçada, com les que acullen les cinc centrals nuclears al nostre país,

s'accepte un risc potencial a canvi d'una injecció econòmica tangible. Però no ho és tant la desinformació o la indiferència a l'hora de participar en un simulacre.

Les centrals tenen defectes de fabricació greus. Els plans d'emergència no acaben de funcionar. En alguns llocs, les obres de millora dels accessos acumulen anys d'endarreriment. Tot això ha estat denunciat una vegada i altra pels grups ecologistes, que no són, com pretenen fer creure alguns, grups d'exaltats amb ganes de gresca. Mentrestant, l'administració continua tancant els ulls davant les evidències i dient que no passa res.

No n'hi ha prou, doncs, amb la moratòria indefinida que ha aturat la construcció de noves centrals a l'estat espanyol. Ara cal replantejar-se, conjuntament amb la resta de la hiper-nuclearitzada Europa, la possibilitat de tancar les existents i evitar que es convertesquen en cementiris de residus, la qual cosa allargaria el perill de fuites radioactives segles i segles. L'energia nuclear no és, com sembla desprendre's de certes actituds, cap broma.

